

MATEJA KAVČIČ,

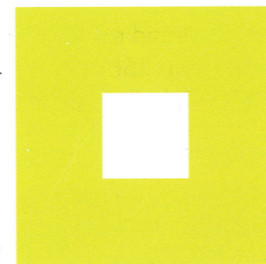
rojena 1970 v Novem mestu, je otroštvo preživela v Brestanici. Po končani Srednji šoli za oblikovanje in fotografijo se je leta 1989 vpisala na slikarski oddelek Akademije za likovno umetnost v Ljubljani, kjer je 1994 diplomirala in leto kasneje obiskovala slikarsko specialko. Leta 2007 je pridobila pedagoško-andragoško izobrazbo na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Od leta 1995 ima status samozaposlene v kulturi. Deluje kot vizualna umetnica na področju slikarstva, risbe, grafike, fotografije, prostorskih postavitvev in *land arta*. Sodeluje pri restavratorskih projektih in vodi ustvarjalnice za otroke. Zadnje desetletje živi in ustvarja v Škofji Loki.

Razstava "Gozdni duh" v Galeriji Krško je njena štiriintrideseta samostojna razstava. Kontakt: 041 923 318, mateja.kavcic@gmail.com

Odpiralni čas:

Ponedeljek med 10. in 16. uro, od torika do sobote med 12. in 18. uro ter ob nedeljah med 14. in 18. uro po predhodni najavi v Mestnem muzeju Krško ali na 07 49 211 00. Prazniki zaprto (odprto 8. februarja). Za najavljene obiskovalce in skupine po dogovoru.

Izdal in založil **Kulturni dom Krško**,
zanj **Katja Ceglar**.
Kustosinja razstave **Alenka Černelič Krošelj**.
Postavitev razstave **Mateja Kavčič**.
Besedilo **Alenka Černelič Krošelj**.
Pregled mag. **Mateja Jankovič Čurič**.
Fotografije **Mateja Kavčič** in **Rajko Čuber**.
Oblikovanje **Polona Zupančič**.
Tisk **Kolortisk**. Naklada 250.
Krško, maj 2014.

galerijakrško

Kulturni dom Krško,
enota Galerija Krško
Valvasorjevo nabrežje 4,
8270 Krško
t 07 490 51 73
e info@galerijakrsko.si
www.galerijakrsko.si

Razstavo podprla:
Občina Krško

MATEJA KAVČIČ

GOZDNI DUH

6. maj — 23. junij 2014

Gozdni duh v Duhu

Galerija Krško je poseben prostor, oblikovan po načelih poznega baroka, ki svoje obilje kaže v bogato profiliranem vencu in v zanimivem, trolistno zaokroženem apsidalnem tlorisu. Razstavišče tako rekoč kliče po intervencijah, po sooblikovanju in po ustvarjanju za prostor in s prostorom. Med najbolj uspešnimi razstavami, ustvarjenimi po meri prostora, je zagotovo tudi razstava Gozdni duh umetnice Mateje Kavčič, ki ji je uspelo ustvariti sožitje prostora in umetnosti oziroma prepletanje obojega.

Ravno prepletanje je eden izmed najbolj prepoznavnih elementov ustvarjanja Mateje Kavčič. V ospredju je sicer prepletanje med naravo in umetnostjo, a vendar je to vedno tudi prepletanje prostora in raznovrstnih elementov, ki sooblikujejo svet umetnice. Kot izkušena "umetnica prostora" in izkušena ustvarjalka "zemeljske umetnosti" oziroma *land arta*, ki je v svojih projektih soustvarjala z naravo v parkih, vrtovih in gozdovih, je strumno s svojim pogledom na sobivanje narave in umetnosti oziroma na neločljivost krajine in umetnosti vstopila tudi v ta prostor, ki ga pozna. Zanj je obrnila svoj pristop in vanj dodala naravo. Mateja Kavčič je gozd, ki ga opazuje v različnih časih, na različnih krajih in v različnem razpoloženju prinesla (prenesla) v nekdanji sakralni prostor, kjer se tako kot v gozdu prepletajo različni elementi in ustvarjajo nove. Ne glede na osebna prepričanja in dojemanja sta tako gozd kot cerkev prostora kontemplacije, prostora miru,

pogleda vase in tudi iskanja duhá. Zato je intervencija Mateje Kavčič v prostor v bistvu sožitje dveh prostorov, ki se dopolnjujeta.

Na stene je risala z ogljem, z zoglenelim koščkom lesa, ki je tudi sam bil del gozda. Skrbno vključevanje risbe v razdelke arhitekture, ob tla, ob okna, ob svetlobo in v aprilsko senco (čas ustvarjanja v prostoru), premišljeno izrisovanje tako posameznosti kot celote pa navduši obiskovalca oziroma mu kljub odsotnosti barv in velikih kontrastov omogoča vstopanje v številne odtenke narave in umetnice. Le-ta je pred naravo vedno ponižna, jo spoštuje, jo sooblikuje čim bolj neopazno in poudarja njeno neskončnost in veličino. Tudi uporaba oglja, spoštovanje prostora in nikoli končana zgodba, ki omogoča osebne interpretacije in različne energije, je del njenega nenehnega razmišljanja o minljivosti, o večnem krožnem ponavljanju, staranju, minevanju in vedno novem rojevanju. Z neobstojnostjo risbe je še dodatno izpostavila proces ustvarjanja, ki je začetek in je hkrati zaključek, ki omogoča ponoven začetek. Tako je ta proces za umetnico enako pomemben, če ne celo bolj, kot končni rezultat. Ne stremi po ohranitvi ustvarjenega, ampak po novem začetku, po novih izzivih, po nenehnem kroženju, ki ga narava ponuja, pa ga večkrat ne razumemo več.

Drugi del razstave je "igralnica" na lesenih podestih, kjer so obiskovalcem za igro na voljo sestavljanke - kocke. Iz vsakega sklopa je moč sestaviti 6 različnih slik, v njih pa predstavlja svoje intervencije v naravo ali pa izseke, ki jih izbere, da iz njih zrastejo

"narave" v prostoru. Fotografije s sprehodov so bile njena pomoč pri risanju, nekaj izbranih motivov pa je na kockah. Ravno fotografije so edine pričevalke njenih minljivih postavitvev v gozdu, ki jih kmalu raznese veter ali preraste mah. Proces prikazujejo tudi izbrane fotografije zloženske. Želja umetnice je, da bi obiskovalec skozi sproščujočo igro doživeljal "podobne občutke, kot jih ima sama med igranjem z listki in plodovi v gozdu". Mateja Kavčič je v Galeriji Krško združila dva pomembna principa svoje umetniške istovetnosti: opazovanje narave, ki jo pritegne, da v njo doda čim bolj usklajeno intervencijo, ki se zdi, kot bi jo ustvarila narava, in prenos - predstavljanje narave v prostorih, kjer je v navadi predstavljanje kulture - produktov človeka, ki sicer nastanejo iz narave, a večkrat mimo nje. V vsakem primeru pa naravo uporabljajo in je ne posnemajo, oziroma se iz nje ne učijo, ampak jo sprejemajo kot "vir".

Gozdni duh je nastajal več kot tri tedne, skorajda vsak dan, skrbno, natančno, v mrazu, z diktiranjem dežnih kapelj in vetra, občasnim soncem in igro svetlobe. Kočni rezultat, v katerega vas vabimo, vzemiri, prevzame, vzame dih in prinese DUHÁ. Ko se moramo približati posameznim delom, ko moramo sestiti k tlom, da se lahko poigramo, se tudi priklonimo. Pa ne, da bi si umetnica želela priklon njej in njenemu delu, ampak želi, da se poklonimo naravi, ki bi nam morala biti za zgled in bi jo morali poznati, se ji približati ... Umetnica je ustvarila razstavo, ki izžareva povezanost človeka, narave in umetnosti ter želi približati umetnost in (kar je dandanašnji paradoks) tudi naravo ljudem vseh generacij.

Alenka Černelič Krošelj